

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Václava Trajera a soudců Mgr. Ladislava Vaško a Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse ve věci

žalobce: **P. N.**, narozen X,
bytem X,
zastoupen Ing. Janem Matějkou, daňovým poradcem,
sídlem Straky 1, 417 71 Zabušany,

proti

žalovanému: **Finanční úřad pro Ústecký kraj**,
sídlem Velká Hradební 39/61, 400 21 Ústí nad Labem,

o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu,

takto:

- I. **Určuje se**, že zásah žalovaného spočívající v daňové kontrole daně z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roků 2010 a 2011 zahájené u žalobce dne 2. 8. 2016 **byl nezákonný**.
- II. **Žalovaný je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení o žalobě a nákladů řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 10. 6.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

2020, č. j. 15 A 47/2018-53, v celkové výši 24 000 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobou na ochranu před nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu podle § 82 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) podanou v zákonem stanovené lhůtě se žalobce prostřednictvím svého zástupce domáhal, aby soud zakázal žalovanému pokračovat v provádění daňové kontroly daně z příjmů fyzických osob za zdaňovací období let 2010 a 2011 zahájené dne 2. 8. 2016. Pro případ, že by před vydáním rozsudku v této věci došlo k ukončení této daňové kontroly, žalobce navrhl, aby soud určil, že daňová kontrola zahájená u žalobce dne 2. 8. 2016 byla nezákonným zásahem. Žalobce se současně domáhal toho, aby soud uložil žalovanému povinnost nahradit žalobci náklady soudního řízení.

Žaloba

2. V žalobě žalobce namítal nezákonnost zahájení předmětné daňové kontroly, neboť žalovaný ji zahájil na základě podnětu občana, s jehož obsahem se žalobce nemohl seznámit. Žalobce se nicméně domníval, že tento podnět obsahoval skutečnosti či důkazy nasvědčující tomu, že by žalobci měla být doměřena daň z příjmů fyzických osob. Žalovaný tak podle žalobce postupoval v rozporu se závěry usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2016, č. j. 1 Afs 183/2014-55, podle kterého měl žalobce vyzvat k podání dodatečného daňového tvrzení. Tyto důvody nezákonnosti zahájení daňové kontroly žalobce uplatnil ve stížnosti podle § 261 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), podané dne 5. 7. 2017 a doplněné dne 13. 7. 2017, nicméně žalovaný tuto stížnost shledal nedůvodnou s poukazem na to, že by se žalobce mohl snažit zmařit správné stanovení daně, a proto byla namísto výzvy podle § 145 odst. 2 daňového řádu zahájena daňová kontrola.
3. V žádosti o prošetření způsobu vyřízení stížnosti, podané dne 28. 9. 2017, žalobce upozornil žalovaného, že neprokázal naplnění předpokladu pro upuštění od vydání výzvy, tj. že by samotné zpravení žalobce o tom, jaké informace má správce daně k dispozici, mohlo vést ke zmaření správného stanovení daně. Odvolací finanční ředitelství se podle žalobce ve vyrozměnění o výsledku prošetření způsobu vyřízení stížnosti ze dne 13. 12. 2017, č. j. 52867/17/5100-41455-711417, nevypořádalo s jeho námitkami a dospělo k závěru, že zmíněné usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu nelze aplikovat, neboť z vyhodnocení vyhledávací činnosti správce daně bylo možné předpokládat i opak, tj. že daň doměřena nebude. Žalobce konstatoval, že tento závěr Odvolacího finančního ředitelství nekoresponduje s odůvodněním vyrozměnění o stížnosti a je v rozporu s postupem žalovaného v průběhu daňové kontroly spočívajícím v tom, že žalovaný vůči žalobci uplatnil dva zajišťovací příkazy ze dne 7. 4. 2017 a 12. 4. 2017, které vycházely z předpokladu doměření daně, a k vymození částky uložené k zajištění daně za zdaňovací období roku 2010 nařídil dne 30. 1. 2018 daňovou exekuci srážkami ze žalobcova invalidního důchodu. Žalobce současně poukázal na rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 31. 5. 2017, č. j. 24851/17/5100-41453-712140, jímž zamítlo žalobcovo odvolání proti zajišťovacímu příkazu ze dne 7. 4. 2017 a ve kterém shledalo opodstatněným předpoklad žalovaného, že žalobce nezahrnul do základu daně za

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

zdaňovací období roku 2010 některé příjmy a že daňová kontrola vyústí ve stanovení daně. Tento závěr si však podle žalobce protirečí s výše uvedeným vyrozuměním Odvolacího finančního ředitelství ze dne 13. 12. 2017. Žalobce trval na tom, že zahájením daňové kontroly postupoval žalovaný v rozporu s právním názorem rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu, a dodal, že v žádosti o prošetření způsobu vyřízení stížnosti dopodrobna rozebral důvody, proč považuje argumentaci žalovaného za lichou.

Vyjádření žalovaného k žalobě

4. Žalovaný ve svém vyjádření konstatoval, že se nechtěl vyhnout povinnosti postupovat podle § 145 odst. 2 daňového řádu. Daňovou kontrolu zahájil v plném rozsahu a daňovou povinnost prověřoval komplexně bez omezení na dosud zjištěné dílčí poznatky. Z toho je podle žalovaného zřejmé, že před zahájením daňové kontroly nedisponoval takovými poznatky, aby mohl vydat výzvu podle § 145 daňového řádu. Žalovaný nesdílel žalobcův názor, že se Odvolací finanční ředitelství nevypořádalo s jeho námitkami, a odkázal na body 15 až 18 vyrozumění o prošetření. Připomněl, že daňová kontrola byla zahájena dne 2. 8. 2016 a zajišťovací příkazy byly vydány dne 11. 4. 2016 (*myšleno patrně 2017, pozn. soudu*) a dne 13. 4. 2017. Žalovaný si tak v době mezi zahájením daňové kontroly a vydáním zajišťovacího příkazu opatřil další důkazní prostředky (např. od žalobcových odběratelů), vydal výzvu k prokázání skutečností a získal žalobcovu odpověď na tuto výzvu. Zatímco před zahájením daňové kontroly měl žalovaný oprávněné podezření o porušení daňové povinnosti, v průběhu daňové kontroly soustředil takové důkazní prostředky, z nichž vyplývalo, že daň bude doměřena. Vydání exekučního příkazu podle žalovaného nepotvrzuje předpoklad doměření daně, neboť nijak nesouvisí s tím, zda měl žalovaný dostatek informací k vydání výzvy podle § 145 odst. 2 daňového řádu. Žalovaný současně odmítl tvrzení žalobce, že si Odvolací finanční ředitelství protirečí. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 3. 2016, č. j. 6 Afs 79/2015-39, žalovaný podotkl, že měl jisté indicie, že by mohlo dojít k doměření daně, nicméně nebyly tak silné, aby mohl vydat výzvu k podání dodatečného daňového přiznání. Žalovaný upozornil na to, že v písemnosti č. j. 36533/16/2514-60562-505699, konstatoval, že se v daňové kontrole zaměří také na propojení daňového subjektu TATRANUS s. r. o. a fyzické osoby – žalobce, prověří ukončení podnikání fyzické osoby a přesun majetku mezi fyzickou a právnickou osobou. Podle žalovaného tak v tomto případě nebylo možno zformulovat dostatečně spolehlivý závěr o tom, že je poslední známá daňová povinnost nesprávná, a nebylo možno vydat výzvu k podání dodatečného daňového přiznání. Žalovaný poznamenal, že žalobce začal proti zahájení daňové kontroly brojit až po jedenácti měsících, a uzavřel, že kontrolu zahájil v mezích daňových zákonů a neodchýlil se ani od uvedeného usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby pro nedůvodnost.

Replika a další podání žalobce

5. V replice ze dne 16. 4. 2018 žalobce zdůraznil, že v jeho případě byla naplněna podmínka existence konkrétních důvodů zavdávajících předpoklad pro doměření daně. Podle žalobce je jediným možným autorem podnětu, z něhož vyplynulo, že žalobce nepřiznal ke zdanění všechny své zdanitelné příjmy, jeho bývalá manželka Ing. H. K., která osobně vystavovala žalobcovy faktury a disponovala jeho bankovními účty. Žalobce proto navrhl provedení důkazu výslechem Ing. H. K., která by měla vědět, jaké konkrétní informace žalovanému sdělila. Bez tohoto poznatku je podle žalobce odpověď na otázku možnosti aplikace Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Afs 183/2014-55 nepřezkoumatelná. S odkazem na rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 20. 11. 2017, č. j. 51 A 37/2017-29, žalobce upozornil na to, že za důvodný předpoklad doměření daně lze považovat situaci, kdy má správce daně spolehlivé poznatky o tom, že daňové tvrzení neobsahuje všechny relevantní informace (např. v něm nejsou zahrnuty všechny dosažené příjmy), přitom však nelze s jistotou určit výši doměrku daně. Žalobce citoval písemnost žalované č. j. 36533/16/2514-60562-505699, nazvanou vyhodnocení podnětu, podle něhož žalovaný vyhledávací činností zjistil, že žalobcem obdržené platby ve zdaňovacím období roku 2010 převyšují příjmy přiznané žalobcem ke zdanění o částku ve výši cca 5,2 miliónu Kč a existuje nesoulad mezi výši žalobcem obdržených plateb a příjmů přiznaných ke zdanění za zdaňovací období roku 2011. Žalobce upozornil na to, že mu po provedené daňové kontrole byla doměřena daň za zdaňovací období roku 2010 ve výši 705 150 Kč, přičemž dodatečně stanovený základ daně činil 5 247 317 Kč, a za zdaňovací období roku 2011 byla žalobci doměřena daň ve výši 110 355 Kč, přičemž dodatečně stanovený základ daně činil 737 609 Kč. Z uvedeného podle žalobce vyplývá, že se za zdaňovací období let 2010 a 2011 naplnil předpoklad žalovaného ohledně doměření daně spočívající v neúplnosti žalobcových daňových tvrzení, přičemž výše doměrku daně nebyla dopředu přesně známa. Žalobce zdůraznil, že podle citované judikatury zakládají tyto okolnosti povinnost žalovaného vyzvat žalobce k podání dodatečného daňového přiznání.

Posouzení věci soudem

6. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, neboť žalobce, který původně požadoval, aby soud o věci rozhodl při jednání, v podání ze dne 16. 10. 2020 výslovně souhlasil s rozhodnutím bez jednání. Žalovaný pak soudu do dvou týdnů od doručení příslušné výzvy nesdělil svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoli byl ve výzvě výslovně poučen, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání byl udělen.
7. Žalobu na ochranu před nezákonným zásahem soud posoudil podle části třetí hlavy druhé třetího dílu s. ř. s. Žalobou na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu se podle § 82 odst. 1 s. ř. s. může každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo, domáhat ochrany proti takovému zásahu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný. Podle § 87 odst. 1 s. ř. s. platí, že soud o této žalobě rozhoduje na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí; pokud soud rozhoduje pouze o určení toho, zda zásah byl nezákonný, vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době zásahu. Podle § 87 odst. 2 s. ř. s. platí, že soud rozsudkem určí, že provedený zásah byl nezákonný, a trvá-li takový zásah nebo jeho důsledky anebo hrozí-li jeho opakování, zakáže správnímu orgánu, aby v porušování žalobcova práva pokračoval, a přikáže, aby, je-li to možné, obnovil stav před zásahem. Žalovaným je pak podle § 83 s. ř. s. správní orgán, který podle žalobního tvrzení zásah provedl.
8. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu, který tu byl v době tvrzeného zásahu (neboť jde o žalobu deklaratorní, když předmětná daňová kontrola již skončila), dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

9. Nejprve považuje soud za potřebné připomenout, že o žalobě v projednávané věci již jednou rozhodl, a to rozsudkem ze dne 10. 6. 2020, č. j. 15 A 47/2018-53, jímž žalobu zamítl. Soud tehdy dospěl k závěru, že k tvrzenému nezákonnému zásahu nedošlo, neboť nebyly splněny podmínky pro vydání výzvy k podání dodatečného daňového přiznání podle § 145 odst. 2 daňového řádu, když zjištění žalovaného učiněná před zahájením daňové kontroly nepostačovala pro závěr, že v žalobcem podaných řádných daňových tvrzeních absentuje přiznání konkrétních daňově relevantních skutečností. Soud současně vyslovil, že správce daně je oprávněn zahájit daňovou kontrolu i bez konkrétních podezření či pochybností, a proto ji logicky může zahájit také na základě anonymního podnětu. Nejvyšší správní soud však ke kasační stížnosti žalobce rozsudkem ze dne 24. 9. 2020, č. j. 6 Afs 186/2020-32, dostupným na www.nssoud.cz, zmíněný rozsudek zdejšího soud zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.
10. V předmětném rozsudku Nejvyšší správní soud uvedl: *„Z předložených výpisů ze soukromého bankovního účtu stěžovatele vedeného u Komerční banky a z jejich porovnání s podanými daňovými přiznáními jednoznačně vyplynulo, že na uvedený účet byly připisovány peněžní prostředky od stálých odběratelů stěžovatele, které nebyly obsaženy v daňových přiznáních, a tedy neodpovídaly daňovým tvrzením stěžovatele. Ačkoli v daný okamžik nebylo zřejmé, zda tyto příjmy skutečně jsou předmětem daně z příjmů fyzických osob, anebo podléhají či nepodléhají osvobození od daně, existoval důvodný předpoklad, že k doměření daně z příjmů dojde, i když ještě nemohla být najisto postavena její výše. Přestože následně bylo třeba provést dokazování za účelem stanovení konkrétní částky příjmů podléhajících dani (včetně ověření, zda skutečně došlo k jejich zdanění či nikoli), zjištěná existence transakcí na soukromém bankovním účtu stěžovatele založila důvodný předpoklad, že daň bude doměřena, neboť příjmy, které byly připsány na soukromý bankovní účet stěžovatele a jejichž konkrétní výše byla žalovanému známa, značně převyšovaly stěžovatelem uvedené příjmy v daňových přiznáních. V nyní projednávaném případě tak byla daňová kontrola daně z příjmů fyzických osob za zdaňovací období let 2010 a 2011 zatížena vadou spočívající v nevydání výzvy k podání dodatečného daňového přiznání dle § 145 odst. 2 daňového řádu ...“* Nejvyšší správní soud uložil zdejšímu soudu, aby v dalším řízení v intencích judikatury Nejvyššího správního soudu, především závěrů rozšířeného senátu vyslovených v usnesení č. j. 1 Afs 183/2014 - 55, opětovně posoudil, zda se žalovaný zahájením a provedením daňové kontroly bez předchozí výzvy podle § 145 odst. 2 daňového řádu dopustil nezákonného zásahu. Tímto právním názorem je zdejší soud v projednávané věci podle § 110 odst. 4 s. ř. s. vázán.
11. Podle § 143 odst. 3 daňového řádu platí, že *„[k] doměření z moci úřední může dojít pouze na základě výsledku daňové kontroly. Zjistí-li správce daně nové skutečnosti nebo důkazy mimo daňovou kontrolu, na jejichž základě lze důvodně předpokládat, že bude daň doměřena, postupuje podle § 145 odst. 2.“* Toto ustanovení přitom uvádí, že *„[p]okud lze důvodně předpokládat, že bude daň doměřena, může správce daně vyzvat daňový subjekt k podání dodatečného daňového tvrzení a stanovit náhradní lhůtu. Nevyhoví-li daňový subjekt této výzvě ve stanovené lhůtě, může správce daně doměřit daň podle pomůcek.“*
12. Výkladem citovaných ustanovení se zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 16. 11. 2016, č. j. 1 Afs 183/2014-55, publ. pod č. 3566/2017 Sb. NSS, dostupném na www.nssoud.cz, ve kterém vyslovil, že je nutné respektovat zákonodárcem definovanou hierarchii, jejíž základní logikou je postupné posilování vrchnostenské stránky správy daní a oslabování její „dialogické“ či kooperativní stránky. Rozšířený senát konstatoval, že *„... daňový subjekt má zásadně napravit svoji chybu, jež jde k tíži fisku, sám. Pokud to neudělá a správce daně jinak než daňovou kontrolou, tedy jinak než uplatněním Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.“*

nejsilnějšího a nejkomplexnějšího kontrolního postupu, jež má k dispozici, zjistí, že daň má být vyšší, než jak bylo posledně stanoveno, má správce daně dát daňovému subjektu prostor k nápravě. Pouze v případech, kdy správce daně zahájil kontrolu, aniž byly důvody k předchozímu postupu, již nelze nápravu dosáhnout úkonem samotného daňového subjektu a dojde k doměření daně z moci úřední ... Ustanovení § 143 odst. 3 a § 145 odst. 2 daňového řádu se přirozeně neuplatní tehdy, zahajuje-li správce daně daňovou kontrolu bez konkrétních důvodů vztažených ke kontrolovanému daňovému subjektu.“ Rozšířený senát v citovaném usnesení uzavřel, že „[d]ozví-li se správce daně jinak než na základě daňové kontroly (zejména z poznatků při správě jiných daní, z informací od jiných orgánů či soukromých subjektů nebo z vlastní vyhledávací činnosti) o skutečnostech či důkazech nasvědčujících tomu, že by daňovému subjektu měla být určita daň doměřena, je zásadně povinen daňový subjekt o tom zpravit a vyzvat jej podle § 145 odst. 2 věty první daňového řádu k podání dodatečného daňového tvrzení.“

13. S těmito závěry Nejvyššího správního soudu se zdejší soud plně ztotožňuje a dodává, že popsaná situace nastala i v projednávané věci. Přehled transakcí obsažený ve výpisech z žalobcova bankovního účtu poskytnutých Komerční bankou, a. s., totiž ve spojení s podanými daňovými přiznáními představoval dostatečný podklad pro závěr o naplnění důvodného předpokladu pro doměření daně ve smyslu § 145 odst. 2 daňového řádu. Žalovaný k zahájení daňové kontroly přistoupil po ukončení vyhledávací činnosti, kdy se jinak než na základě daňové kontroly dozvěděl o skutečnostech nasvědčujících tomu, že žalobci by měla být doměřena daň. V tu chvíli žalovaný podle názoru soudu nemohl daňovou kontrolu zahájit jinak než po předchozím vydání výzvy ve smyslu § 145 odst. 2 daňového řádu.
14. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 5. 2015, č. j. 2 Afs 209/2014-23, dostupného na www.nssoud.cz, platí: „*Pakliže správce daně nevyzve daňový subjekt k podání dodatečného daňového tvrzení, a namísto toho zahájí daňovou kontrolu bez předchozího vyloučení způsobilosti případného dodatečného daňového tvrzení pro doměření daně, dojde tím k nerespektování zásady přiměřenosti a zásady zdrženlivosti při správě daní. Takto zahájenou daňovou kontrolu je pak nutno považovat za nezákonně zahájenou, přičemž jednotlivé úkony prováděné daňové kontroly i její celek nutně představují nezákonný zásah do práv daňového subjektu.*“ S tímto názorem se zdejší soud plně ztotožňuje a uzavírá, že nevydání výzvy podle § 145 odst. 2 daňového řádu má za následek nezákonnost předmětné daňové kontroly.
15. S ohledem na všechny výše uvedené skutečnosti soud podle § 87 odst. 2 věty první s. ř. s. určil, že žalovaným provedený zásah vůči žalobci spočívající v daňové kontrole daně z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roků 2010 a 2011 zahájené u žalobce dne 2. 8. 2016 byl nezákonný. Jen na okraj soud poznamenává, že podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 4. 2019, č. j. 9 Afs 364/2018-76, publ. pod č. 3888/2019 Sb. NSS, dostupného na www.nssoud.cz, to ještě samo o sobě nezpůsobuje nezákonnost doměření daně.
16. Žalobcem navržené dokazování soud v souladu s § 52 odst. 1 s. ř. s. pro nadbytečnost neprovedl, neboť výslech žalobcovy bývalé manželky Ing. H. K. by nemohl nic změnit na výše uvedených zjištěních soudu o tom, jakými informacemi žalovaný před zahájením daňové kontroly disponoval. Žalobcův argument, že jeho bývalá manželka je jediným možným autorem předmětného podnětu, považuje soud za nepodloženou spekulaci.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

17. Vzhledem k tomu, že žalobce měl ve věci plný úspěch, soud podle § 60 odst. 1 věty první a podle § 110 odst. 3 s. ř. s. uložil žalovanému zaplatit žalobci do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení o žalobě a řízení o kasační stížnosti proti rozsudku zdejšího soudu ze dne 10. 6. 2020, č. j. 15 A 47/2018-53, v celkové výši 24 000 Kč. Náhrada se skládá ze zaplacených soudních poplatků za žalobu ve výši 2 000 Kč a za kasační stížnost ve výši 5 000 Kč, z částky 12 400 Kč za čtyři úkony právní služby zástupce žalobce Ing. Jana Matějky v řízení o žalobě po 3 100 Kč podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „AT“) [převzetí a příprava zastoupení – § 11 odst. 1 písm. a) AT; podání žaloby a repliky – 2 x § 11 odst. 1 písm. d) AT; účast u jednání soudu – § 11 odst. 1 písm. g) AT], z částky 3 100 Kč za jeden úkon právní služby právního zástupce žalobce Mgr. Michala Žibřida, advokáta, v řízení o kasační stížnosti [podání kasační stížnosti – § 11 odst. 1 písm. d) AT] a z částky 1 500 Kč jako náhrady hotových výdajů daňového poradce a advokáta [pět režijních paušálů po 300 Kč podle § 13 odst. 1 a 3 AT].

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 27. října 2020

Mgr. Václav Trajer, v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.